

Ionica Smeets

Boerhaavelaan 114
2334 ET Leiden
ionica.smeets@gmail.com

Het keerpunt van Jantine Ruinard

Onderwijs is perfect voor de tweede helft van je leven

Ze is nu wiskundelerares, maar eind jaren tachtig reisde Jantine Ruinard (47) de wereld over als fotomodel. Daarna werkte ze als boeker bij een modellenbureau. In 2005 begon het echter te kriebelen. Ze wilde iets nuttigs doen. Via haar zoon herontdekte ze haar oude liefde voor wiskunde. De tweedegraads lerarenopleiding op afstand was zwaar, maar sinds een paar jaar geeft ze met veel plezier les aan de onderbouw vmbo/havo/vwo op het Vlaardingse Groen van Prinstererlyceum.

Ruinard was op de middelbare school goed in wiskunde. Ze was zelfs het enige meisje dat natuurkunde en wiskunde II deed. Toch vroeg nooit iemand of ze al eens aan een exacte studie had gedacht: "Achteraf vind ik dat zó raar. Dat geen docent tegen me zei dat ik dat zou kunnen." Ze koos voor fysiotherapie aan de Haagse Academie voor Lichamelijke Opvoeding, het leek haar fijn om mensen te kunnen helpen.

Hoe ben je ontdekt als fotomodel?

"Een jongen uit het dorp moest voor zijn school een foto-opdracht doen en ik hielp hem door te poseren. Hij vroeg daarna of ik de foto's naar modellenbureau Intermodel in Rotterdam wilde brengen. Hij hoopte dat ze hem dan wilden huren. In de vakantie ging ik met zijn afdrucken naar dat bureau, ik liep gewoon binnen zonder afspraak. Er was toen net een modellenbureau uit Milaan op bezoek. Die Italiaanse meneer sprak me aan alsof ik een model was. Hoe lang was ik? Wanneer kon ik naar Milaan komen?"

Had je er zelf aan gedacht om model te worden?

"Nee, het kwam me ook helemaal niet uit. Ik had het naar mijn zin bij fysiotherapie. Eerst dacht ik dat ik modellenwerk als bijbaan kon

doen. Maar voor ik het wist, slokte het werk me op: een show in Düsseldorf, dan weer naar Tunesië. Het was niet te combineren met mijn studie en het was heel spannend om mee te maken. Ik dacht dat ik op den duur wel weer verder zou gaan met fysiotherapie. Maar na een paar jaar was alles weggezakt en ik zag er enorm tegenop om alles te herhalen. Dus dat werd hem niet.

Alles kon ook altijd op het laatste moment veranderen. Dan werkte ik in Keulen en dan hoorde ik 's avonds dat ik de volgende ochtend een opdracht in Lille had. Dan moest ik maar zien hoe ik daar kwam. Soms reed ik midden in de nacht huilend door een uitgestorven industriewijk en moest ik in het Frans de weg vragen. Voordat ik dan eindelijk op mijn hotelkamer was, wilde ik wel eens dat ik gewoon thuis was. Na vijfenhalf jaar wilde ik meer regelmaat, gewoon een baan op een kantoor van negen tot zes met het weekend vrij. Een vriend was net zijn eigen bureau Max Models begonnen en vroeg me om daar boeker te worden. Zo bleef ik toch nog betrokken bij het glamourwereldje. Ik vond het contact met de klanten leuk en ook het begeleiden van beginnende modellen. Maar op een gegeven moment gaf het werk me niet meer genoeg voldoening. Dit wilde ik niet tot mijn 65ste blijven doen. Ik voelde heel erg de drang om betekenisvoller werk te gaan doen."

Jantine Ruinard op het *Libelle* kerstnummer van 1988

Dacht je toen gelijk aan onderwijs?

“Ik dacht nog even om terug te gaan naar fysiotherapie. Maar dat leek me toch geen goed idee voor het tweede deel van je werkzame leven. Het is een fysiek zwaar vak en je wordt zelf juist lichamelijk zwakker. En dan word je elke dag geconfronteerd met al die tekortkomingen, blessures en ellende die het lichaam kan overkomen. Dat leek me niet leuk. Onderwijs leek me veel vrolijker. Dat is misschien soms een beetje saai, maar ik heb vroeger genoeg spannende dingen meegemaakt. Nu gaat het meer om de inhoud, en dat is op deze leeftijd een veel interessantere uitdaging.”

Waarom besloot je om juist wiskunde te gaan geven?

“Mijn zontje was in die tijd zeven en had plezier in rekenen. Ik verzon sommen voor hem, dan vroeg ik $x - 4 = 3$, wat is x ? Ik vond dat zó leuk om te doen. Toen ben ik voorzichtig uit gaan zoeken hoe ik wiskundelerares kon worden. Een avondstudie zat er met twee jonge kinderen niet in. Ik koos voor de lerarenopleiding via afstandsleren bij Windesheim-LOI.”

Hoe beviel het om wiskunde op eigen kracht te doen?

“Als mijn kinderen naar school waren, sloeg ik gelijk mijn boeken open. Als ze dan tijdens de lunchpauze ineens weer voor mijn neus stonden, duurde het even voor ik weer helemaal terug op aarde was. Ik moest bij

Jantine Ruinard voor de klas

mijn studie alles zelf doen. Als ik een docent mailde met een vraag, dan kreeg ik pas na twee dagen antwoord. In de tussentijd had ik dan al lang uitgezocht hoe het zat. Pas bij de tentamens in Leiderdorp ontmoette ik andere studenten. Daarna mailden we en overlegden we hoe je een bepaalde opgave moest aanpakken. Dat was wel een grote steun. Het was heel zwaar, 90% van de studenten viel af. Op een validatiecongres vroegen ze me later hoe dat kwam, was de opleiding misschien een beetje te moeilijk?”

En? Was hij te moeilijk?

“Ach, weet je wat die wiskundedocenten dachten? Ze wisten dat de afstandsstudenten 35-plussers zijn. Die wilden ze niet diezelfde kinderachtige stof geven als die kinderen die direct van de middelbare school komen. Ze wilden het een beetje spannender maken. Maar ze vergaten dat wij al ruim twintig jaar uit de schoolwiskunde waren. Ik moest eerst mijn niveau weer terugkrijgen op waar ik ooit geëindigd was in 6 vwo. Daar was ik een paar maanden mee bezig en dan wilden de docenten gelijk een enorme sprong maken naar hbo-plus. Daarnaast leer je als je boven de veertig bent minder makkelijk even iets uit je hoofd. En die grafische rekenmachine hadden wij nooit gezien. Pfoe! Dan moest je kijken hoe dat ding in hemelsnaam werkte.”

Wat verbaasde je het meeste toen je begon met lesgeven?

“Ik was gewend om te werken van negen tot zes. Op vrijdagmiddag om vier uur moest je bij Max Models nog even door. Je moest dan de boekingen voor het weekend én maandag doorgeven. Er moest dan echt een tandje bij. En toen kwam ik hier voor het eerst op school en zaten de leraren op vrijdagmiddag om twee uur te puffen dat ze nog een uur moesten. Toen vroeg ik me af wat een belachelijke ambtenarenmentaliteit dat was.

Maar nu ben ik zelf hier en merk ik hoe enorm veel energie het onderwijs kost. Als ik zes uur les moet geven, dan heb ik tussen 8.15 en 14.05 uur twee kleine pauzetjes, daarin kun je net even naar de wc. Dan ben je daarna echt moe. Tijdens de les moet je er gewoon staan, je kan geen koffie halen, niet eten, niet even iets kopiëren. Er staat een groep voor je neus en je moet zó wakker zijn en helemaal bij. Op kantoor kom je er griepigerig nog wel door op de automatische piloot. Voor de klas kan dat niet, daar moet je fit zijn.”

Wat vind je het leukste aan voor de klas staan?

“Als je ziet dat ze het snappen. En de humor die ze hebben, ze kunnen je ook heel goed typeren: je krijgt echt een spiegel voorgehouden. Het is natuurlijk hartstikke leuk als je bij het nakijken ziet dat iets dat je hebt uitgelegd goed gaat. Ik leer de brugklas bij het optellen van letterrekenen dat ze de gelijksoortige termen moeten omcirkelen, elke soort term met een eigen kleurtje. Als ze dat dan doen op de toets en het is allemaal goed... Vooral de meiden zijn daar zo keurig in, jongens zitten toch een beetje te krassen en friemelen. Ze kunnen dan zelf niet meer zien of iets een 9 of een γ is. Terwijl je in de onderbouw een heel eind komt als je dingen netjes opschrijft en een beetje structuur en orde hebt.

Ik wil mijn leerlingen het gevoel geven dat ze het kunnen op de repetitieweek, met alle sommen die ze geoefend hebben. Dat ze trots zijn op zichzelf, omdat ze iets kunnen. Ze moeten het leuk vinden omdat het lukt. Zelf vond ik dat bij wiskunde vroeger altijd heel fijn. Bij Frans kon je wel twee uur bezig zijn voor je die woordjes uit je hoofd kende. Bij wiskunde maakte je vijf opgaven, die kwamen uit en dan was je klaar. Dat is toch heerlijk? Bij de andere vakken is dat veel minder duidelijk.”

Wil je tot je 65ste voor de klas blijven?

“Ja! Er zijn nog zoveel mogelijkheden hier. Volgend jaar ga ik ook in het Engels lesgeven. Dat is natuurlijk ook wel een uitdaging. Ik ben net drie jaar bezig, maar word ontiegelijk gestimuleerd om cursussen te doen. Je wordt constant achter je broek gezeten. Maar ik ben pas net een beetje bijgekomen van die studie.”

Heeft u een goede suggestie voor een (Nederlandse) wiskundige met een bijzonder keerpunt in zijn of haar carrière? Stuur dan een e-mail naar ionica.smeets@gmail.com.